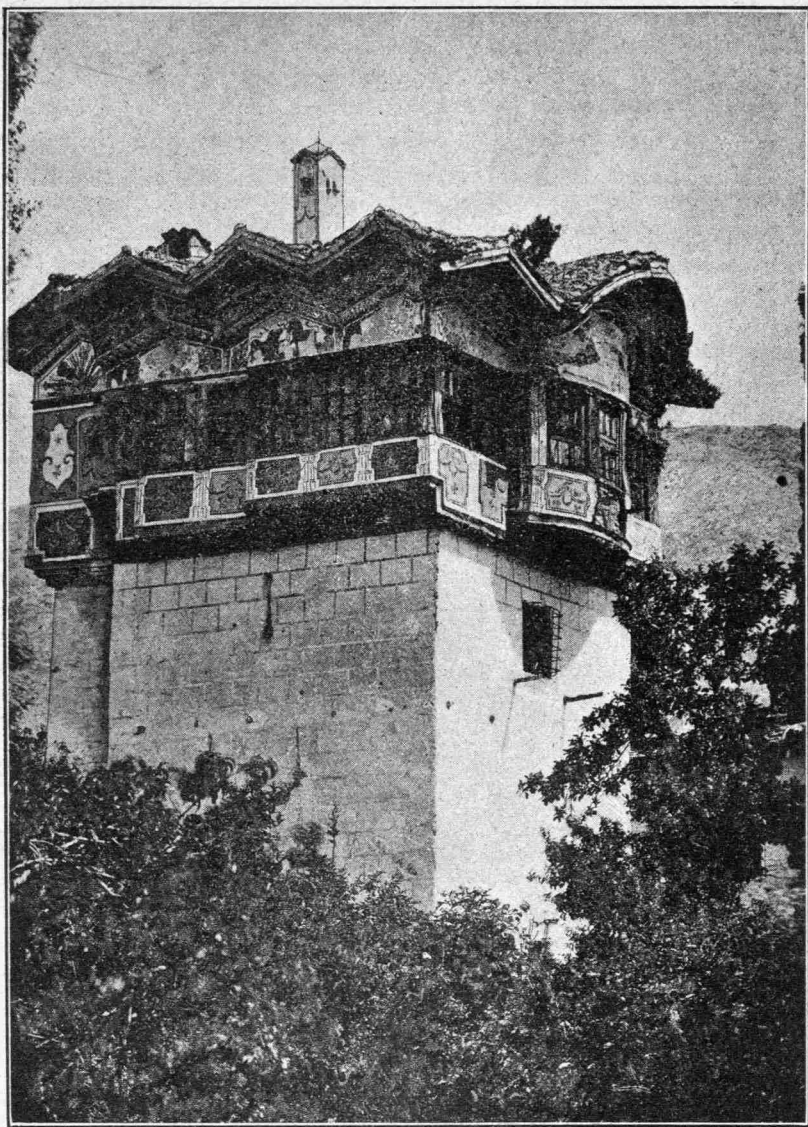

ΤΟΥΡΚΙΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ ΕΝ ΑΝΩ ΒΟΛΩ

— Δὲν φαίνεται τοῦτο ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν σας, εἶπε μειδιῶσα ἡ Ἰναρίμη.

— Que voulez-vous, ὑπέλαθεν εὐθύμως ἡ Eméraude. Τὰ παίρνομεν ἐλαφρὰ τὰ πράγματα! Τὸ δὲ οὐσιωδέστερον ἀπὸ ὅλα εἶναι d' être bien mis et de savoir rire. Ἐγὼ προτοῦ σκοτωθῶ, θὰ βάλω ὅ,τι καλλίτερον ἔχω.

— Oh, ma chère, machère, ἀνεβόησε ὁ χορὸς τῶν ἀγγέλων, Μία δὲ ἐξ αὐτῶν, στρεφόμενη πρὸς τὴν Ἰναρίμην, ἠθέλησε νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

— Μὴ παίρνετε εἰς τὸ σοβαρὸν τὰς ὑπερβολὰς τῆς Eméraude. Τῆς ἀρέσει νὰ τρομάζῃ τὸν κόσμον. Τὰ λέγει αὐτά, ἀλλὰ δὲν τὰ ἐννοεῖ. Comme tu sais blaguer Eméraude.

— Mais, pas du tout. Μὲ τὰ σωστά μου τὸ λέγω. Τί θὰ ἦτο ἡ ζωὴ, εἴαν δὲν τὴν ἔπαιρνε κανεὶς εἰς τὸ ἀστεῖον;

— Ἴσως ἔχετε δίκαιον, εἶπεν ἡ Ἰναρίμη.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι αὐτῆς τῆς γνώμης, ἀνέκραζεν ἡ Σαπρῶ. Τὸ ὄνειρόν μου εἶναι ζωὴ... πῶς νὰ τὸ εἰπῶ; — τραγικὴ! Ἦθελα νὰ πάρω ἄνδρα τὸν ὁποῖον νὰ μισῶ, — πλούσιον, ἰσχυρόν, αὐθαίρετον! Νὰ τὸν φοβοῦμαι, φοβερά, νὰ εἶμαι δὲ ἐρωτευμένη μὲ ἓνα πτωχόν, ἐξαισίως ὥραϊον, νέον ἀξιωματικόν. Νὰ συλλογίζωμαι πῶς καὶ ποῦ θὰ τὸν ἰδῶ, εἰς τὸ θέατρον, εἰς συναναστροφάς, εἰς τὸν περίπατον, ν' ἀλλάξω μίαν λέξιν μαζὶ τοῦ, κρυφά, μὲ τὸν ρόβον πάντοτε μὴ ξεσπάσῃ ἡ ζηλοτυπία τοῦ ἀνδρός μου.

Ἡ δεσποινὶς Ρεβιτάση ἔριψε βλέμμα περι-